

alt, hvad den tidligere har solgt. Det forekommer mig, at Skattemyndighederne eller Justitsministeren ikke af den Grund kan skride ind over det ganske Land og forlange Gebyrer for de Varer, der er solgte paa Landboforeningernes Auktioner.

Havde Justitsministeren ønsket denne Sag reformeret, havde det været bedre at nedsætte denne Kommission for længe siden i Stedet for nu, da Sagen er rejst. Det er ikke nogen god Sæd at udsaa at foranledige en Række Processer ud over hele Landet. Jeg antager, at de Foreninger, der er rejst Sag imod, vil vinde Processerne, og det forekommer mig, at hverken Justitsministeren eller Skattedepartementet har nogen Fornøjelse af at tabe de Sager, som de foranlediger. Det er imidlertid uheldigt for Befolkningen, at disse Sager er rejste, for det skaber Utryghed og Uvished rundt omkring. Man har sagt, at disse Sager ikke rejses af Skattedepartementet efter Samraad med Justitsministeren, uden at de maa være sikre paa at vinde dem. Selvfølgelig mener Landboforeningerne, at de har soleklar Ret, ogsaa under Hensyn til Justitsministerens tidligere Udtalelse, men da de alligevel tænker, at Myndighederne ikke rejser disse Sager uden at være visse paa at vinde dem, siger de til sig selv: Vi maa vist hellere standse Virksomheden. Saadan er det gaaet en Række Steder, at man har indstillet Virksomheden paa Grund af Truselen om Sagsanlagene. Og det vinder Statskassen ikke meget ved. De eneste, der vinder noget derved, er Herredsfuldmægtigene paa de Steder, hvor Folk drives over til offentlige Auktioner i Stedet for at benytte de tidligere private Auktioner.

Jeg ved nok, det er vanskeligt at dæmpe en Bølge, naar man har været med til at rejse den, men jeg vil dog henstille til den højtærede Justitsminister, at disse Sagsanlæg stilles i Bero, hvis det er muligt, eller at de, hvis dette ikke er muligt, gennemføres hurtigt, thi den usikre Tilstand, der hersker for Tiden, med en Række Sagsanlæg svævende over Landbo- og Husmandsforeningerne er en uholdbar Tilstand, som kun gavner dem, der har Indtægter ved de offentlige Auktioner, og skader alle de andre. Det er et gammelt Ord her i Danmark, at saare lang er Rettens Vej, men nu er det i dette Tilfælde Myndighederne selv, der har taget fat, og lad saa Myndighederne for en Gangs Skyld vise, hvor godt det gamle Retsmaskineri alligevel kan bruges. Det

vilde blive hilst med Glæde over det hele Land, om man hurtigt kunde komme ud af den usikre Tilstand, hvor man ikke ved klar Besked.

Der er ogsaa, forekommer det mig, den uheldige Side ved Sagen, at de gamle Landboforeninger — de Landboforeninger, der rejste Auktionsbevægelsen — efter Justitsministerens Udtalelse og efter Sagskyndiges Mening er sikre paa at blive frikendt, medens de Husmandsforeninger, der senere er kommet til og har bedt om at være med i en Sammenslutning med Landboforeningerne, maaske vil blive dømt — jeg tror det nu ikke. Det er ogsaa tvivlsomt, om de rene og skære Auktionsforeninger, som man f. Eks. har oprettet paa Bornholm, kan blive frikendt. Men det forekommer mig ejendommeligt, at Myndighederne lægger en Hindring i Vejen for det Samarbejde, der paa sine Steder er mellem Landboforeningerne og Husmandsforeningerne ogsaa om dette Spørgsmaal.

Lad mig med det samme sige, at dette Angreb paa de offentlige Auktioner og Forsvar for Foreningsauktionerne ikke hindrer mig i at se, at der er to Sider paa Medaillen ikke blot med Hensyn til de offentlige Auktioner, men ogsaa med Hensyn til Foreningsauktionerne, men den daarlige Side er mere udpræget ved de offentlige Auktioner end ved Landboforeningernes Auktioner. Den daarlige Side er Kreditsiden, d. v. s. den lange Kredit, der muliggør de Overpriser, der gives af Smaafolk og daarligt stillede Gaardmænd, og som fremkaldes derved, at Herredsfuldmægtigene har for Vane at give Kredit i 6 Maaneder, hvad der er af det onde. Landboforeningerne har i nogen Grad fulgt med, idet de som Regel giver Kredit i indtil 5 Maaneder. Det er selvfølgelig ikke saa galt i 5 Maaneder at give mellem 3 og 7 pCt. for Kreditten som at give 10, 12, 15, ja op til 20 pCt. for den samme Kredit ved offentlige Auktioner, men begge Dele er galt. Hvis vi faar Auktionssagen op til Revision, er denne lange Kredit derfor et Spørgsmaal, som Kommissionen maa beskæftige sig med.

Jeg skal slutte denne Del af min Tale med at spørge den højtærede Justitsminister, om han enten vil fremsætte et Lovforslag til Reformering af vort Auktionsvæsen eller nedsætte en Kommission dertil, og om han klart vil udtale, enten at han ønsker at stille disse Sager, som truer med at blive rejst, i Bero, eller, hvis han ikke vil dette, at han da vil